

- toen nam God hem aan. Zoo iets is er gaande met jou.
- Ds. ROORDA. Ik weet het allemaal, wat je mij vertelt. (*vaag*). En ik had het ook wel vermoed van Louise. — Is het ernstig?
- Dr. WIERSSUM. Het is misschien niet ongeneeselijk. Maar het eischt een eindeloos geduld. Het eischt een krachtproef, waar je aan onder kunt gaan. (*even zwijgt hij*). Ja, het is zwaar.
- Ds. ROORDA. Als het mijn schuld maar niet was. Ik kan het jou wel zeggen, Wierssum, jij bent mijn beste vriend, mijn.... mijn broeder. Dit is de vraag: heb ik haar lief gehad, heb ik haar genomen om haar zelf? Heb ik, in haar niet teruggezocht naar mijn eigen somberheid? De daad, het werk, het goede leven maakt geestdriftig. Maar leidt het goede, wanneer het geestdrift wekt, niet wel eens af van het geweten, van onze innerlijke bestemming? Ik heb aan haar gezondigd, Wierssum. Ik had haar leed niet mogen binnentrekken in mijn sfeer.
- Dr. WIERSSUM. Zeg dat tot God, Roorda. Ik zeg je: wees een man. Dragen moet je. Je leven tot dusver, is maar voorspel geweest. Er lag iets liefelijks onder al die moeilijkheid. Je werd ten slotte overwinnaar. Maar nu leert God je het buigen misschien. (*In den diepen ernst van het gesprek, zoekt Wierssum naar de dagelijksche werkelijkheid terug. Hij steekt een sigaar op, en poft groote rookwolken de lucht in. Dan, medisch opeens:*) ik hóóp een ding, voor jou. Dat het je gegeven mag zijn, haar te verzorgen. Ik geloof nog niet, dat een gesticht.... Maar het is goed, dat je hier vandaan gaat. Het is goed, dat je in een welvarende gemeente komt. Dat leven van zorgen, van moeiten, van voortdurend geldgebrek, dat is fnuikend voor een hyper-nerveuze vrouw als zij. En je mag, in je nieuwe gemeente niets meer weggeven. Dat is mijn advies als.... als medicus. Je moet afstand doen van de weelde van het geven (*even glimlachend*). Je moet, net als die heilige, het offer brengen van „welvarend te zijn.”
- (*Plotseling wordt er geklopt. Jansje, het boerendienstmeisje verschijnt onthutst in de deuropening*).
- JANSJE. O dominé, dokter, komt U toch gauw kijken, komt U toch gauw naar boven. Het is zoo raar, met Mevrouw. Ik moest toevallig boven zijn, op de slaapkamer, om Wiesje te helpen. En daar lag Mevrouw heelemaal wit in haar bed, met uitpuilende oogen. En ze zei maar niets. Wat is er toch?